

[Oluf Pedersen.]

Aar siden, da Staten satte sig til Opgave at gribe ind og regulere; man begrænsede Indførselen, man greb ind overfor Fabriksvirksomheder, man greb ind overfor Arbejderne, man greb i det hele taget ind paa alle Omraader for at skabe Planøkonomi. Det var ganske det samme System den Gang, som det er nu. De ærede Medlemmer af det høje Ting, der regner sig for at være liberale, bør vide, at det var dette økonomiske System, som Fysiokraterne brød, disse Fysiokrater, hvis Opfattelse dannede Baggrunden for Liberalismen. Fysiokraterne stillede Kravet stærkere og dybere, end de Liberale gjorde; de krævede alle Toldskatter og alle Statsindgreb bort, og de krævede, at Grundrenten blev inddraget til Dækning af de fælles Udgifter. De Liberale derimod tog ikke det hele op, men de gik ind paa den Tankegang, at Staten ikke skal gribe ind og regulere, for det skaber Ulykker. Og vi noterer, at denne Tankegang sejrede, og at det var denne Tankegangs Sejr, som var Baggrunden for forrige Aarhundredes Fremskridt, Fremskridt, der førte til, at vi i Dag er en saa rig Nation, at der er Midler til, at vi kan komme ind i en Planøkonomi paa Linie med den, man var inde paa den Gang.

Jeg tror, man skal erindre dette, og man maa være klar over, at en Tale som den, der blev holdt af det ærede Medlem Hr. Brorsen som Ordfører for Venstre, intet havde med liberal Tankegang at gøre, idet den gik ud paa, at man skal søge at faa Staten mere og mere ind i Erhvervsforholdene, at Staten skal klare det hele. En saadan Tankegang er stik imod Liberalismen, det bør de Herrer vide.

Bag ved de Forslag, der er fremsat her, ligger en Betænkning af den saakaldte Landbokommission. Denne rent politiske Kommission, hvor selvfølgelig alle Frihandelsfolk var holdt ude, har afgivet en enstemmig Indstilling, en Indstilling, der bryder med dansk Landbrugs stolte hævdvundne Traditioner for at gaa ind i den snævre konservative Selvforsyningspolitik, som Danmarks Repræsentanter ved Verdenskonferencen betegnede som Krisens Aarsag. Jeg skal tillade mig at gøre nogle Bemærkninger om denne Betænkningens Indhold.

Man gør i Betænkningen opmærksom paa, at vor Kornavl udgør 30—35 Mill. hkg aarlig, og man oplyser bagefter, at den samlede Avl er 100 Mill. hkg Afgrødeenheder, altsaa 3 Gange saa meget som Kornavlen. Men Forholdet er det, at Kornarealet udgør 40 pCt. af det samlede Areal, saa

naar Kornavlen kun er 33 pCt. af den hele Produktion, er det urigtigt, at man i Kommissionsbetænkningen betegner Korndyrkningen som den intensive Drift og gaar ind for at fremme Korndyrkningen for at øge Beskæftigelsen og hævder, at denne Korndyrkning har større Betydning end anden Landbrugsproduktion i Retning af at give Beskæftigelse.

Man vil se, at det i denne Betænkning hævdes, at Landbruget har foretaget Afskedigelser, og at det har medvirket til den større Arbejdsløshed. Samtidig gør man i selve Betænkningen opmærksom paa, at Korndyrkningen ikke er gaaet tilbage. Men da Korndyrkningen ikke er gaaet tilbage, kan dette dog ikke være Aarsagen til, at der er blevet mindre Beskæftigelse i Landbruget.

I denne Kommissionsbetænkning beklager man, at Landbruget vil købe billigt; man siger, at man efterspørger derfor ikke effektivt dansk Produkt. Man kunde nok spørge, om Forholdet var det, at dansk Korn ikke var solgt.

I Kommissionsbetænkningen er man ogsaa forfærdet over, at Kunstgødningsindkøbet er gaaet ned. Her er Forholdet jo det, som man sikkert maa vide, at Prisen paa Kunstgødning er faldet mere end Prisen paa Korn, og det er altsaa ikke den lave Kornpris, der har været Aarsag til, at der er blevet anvendt mindre Kunstgødning, men de almindelige Forhold for Landbruget.

Man ved jo ikke, hvor høj Kornprisen er i Dag. Det blev sagt, af det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen, at det vilde være urigtigt, hvis Valutacentralen begrænsede Købet af billigt Korn. Jeg har set Udtalelser fremsat om, at det, som det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen her hævder vilde være ubilligt, skal være sket, at det netop er saaledes, at man i Dag fra Valutanævnets Side, for saa vidt i Strid med Loven, har begrænset Købet af billigt Korn, altsaa hindret Husmænd og Bønder, som er kornkøbende, i at faa denne Vare saa billigt som muligt.

Det hedder endvidere i Landbokommissionens Betænkning, at Nationen som Helhed bliver fattigere ved Indkøb af billigt Korn — det er der 20 Mand, hvoraf en Del er Medlemmer af det høje Ting, som har sat deres Navn under. Men det er jo fuldkommen i Strid med sund Fornuft; man bliver ikke fattig ved at købe billigt. At købe billigt er reelt det samme som at sælge dyrt, og det vover de Herrer dog ikke at hævde, at det skader Nationen.